

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 74/21
12.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа и судија Весне Петровић, Бојане Пауновић, Александра Вујичића и Маје Илић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног, адвоката Ивана Фанке и окривљеног АА, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.174/18 од 30.7.2020. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду Снежане Шекуларац и браниоца окривљеног, адвоката Ивана Фанке, дана 12. маја 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, жалба окривљеног АА и жалба браниоца окривљеног, адвоката Ивана Фанке, и пресуда Вишег суда у Београду К.бр.174/18 од 30.7.2020. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.174/18 од 30.7.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од тридесет година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 5.11.2017. године, када је лишен слободе, па надаље. Од окривљеног је применом члана 92 став 1 КЗ одузета имовинска корист у износу од 4.960 евра и 58.240,00 динара, а применом члана 92 став 2 КУ од Луке Жижића новчани износ од 2.000 евра. Оштећене СС и СС1 упућене су на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева. Окривљени АА обавезан је да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама из члана 437 став 1 тачка 4 у вези са чланом 441 став 1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у дужем временском трајању,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Фанка, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, трошковима кривичног поступка, одузимању имовинске користи и одлуке о имовинскоправном захтеву, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи тако што ће се његов брањеник ослободити од оптужбе или му се изрећи блажа казна, испод законског минимума. У жалби је ставио предлог да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа другостепеног суда, и

- окривљени АА, из свих законских разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине и врати на поновно суђење, и да буде позван на седницу на којој ће се одлучивати о жалбама.

Бранилац окривљеног, адвокат Иван Фанка поднео је одговор на жалбу јавног тужиоца ВЈТ у Београду, са предлогом да се одбије као неоснована, а жалба његовог брањеника и његова усвоје.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.88/21 од 3.2.2021. године предложио је да се жалба тужиоца усвоји, а жалбе окривљеног и његовог браниоца одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду Снежане Шекуларац и браниоца окривљеног, адвоката Ивана Фанке, а у одсуству окривљеног АА, који се налази у притвору, а веће није нашло да би обезбеђење његовог присуства било неопходно за разјашњење ствари, у смислу става 4 овог члана. На седници већа су размотрени списи, заједно са побијаном пресудом и изјављеним жалбама, као и одговором на жалбу и мишљењем Апелационог јавног тужиоца, па је по оцени жалбених навода и предлога, овај суд нашао:

Жалбе су неосноване.

По оцени Апелационог суда, изрека првостепене пресуде је насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног јасна, разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим и није противречна разлозима пресуде. Разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичног дела у питању и кривичне одговорности окривљеног су довољни и правилни и нису међусобно противречни, нити супротни садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника.

По оцени овог суда, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, изрека побијане пресуде није неразумљива услед тога што у њој није наведено до ког момента притвор против окривљеног може трајати, а то што у образложењу стоји да може трајати до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања изречене казне, насупрот ставу браниоца, не чини изреку противречном својим разлозима. Ово због тога што се не ради о елементу који по одредбама 424 и 428 ЗКП мора бити изричито наведен у изреци, поготову имајући у виду да је о продужењу притвора донета посебна одлука – решење 17К.174/18 од 30.7.2020. године. Такође се жалбом неосновано указује да је изрека пресуде неразумљива услед тога што у изреци стоји да се у казну урачунава време проведено у притвору почев од 5.11.2017. године, јер је окривљеном притвор одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кп.378/17 од 7.11.2017. године. Наиме, неспорно је да је окривљени лишен слободе дана 5.11.2017. године, те околност да је од 5.11.2017. године до 7.11.2017. године био лишен слободе по решењу о задржавању, а што није изричито назначено у изреци, не чини исту неразумљивом.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, изрека побијане пресуде није у супротности са датим разлозима како у погледу предмета којима су оштећеном нанете повреде, тако ни у погледу повреда које је задобио окривљени, нити у погледу околности одузимања новца. Тачно је да се у изреци побијане пресуде као оруђе којим су задати ударци оштећеном, у 10. реду на другој страни пресуде наводе само чекић и длето, међутим, надаље се наводе и шиљак и тупина замахнутог механичког оруђа које није ближе одређено, тако да се неоснованим показује жалбени навод да постоји противречност између изреке и разлога датих на страни 44, где се као средства наношења повреда наводе длето, чекић, шпахтла и нож. Осим тога, чак и када би се радило о евентуалној противречности, како то тврди бранилац окривљеног, иста у сваком случају не би била такве природе да због ње не би било могуће испитати законитост и правилност пресуде. Притом се ради о предметима који су неспорно пронађено на лицу места, што проистиче из Извештаја о форензичком прегледу лица места МУП РС ДП ПУ за град Београд, УКП – Одељење за оперативну криминалистичку технику Кт.бр.100-2552/17 веза 100-2530/17 од 8.11.2017. године где је констатовано да су на лицу места пронађени шпахтла и нож са траговима црвене боје налик на крв, а из налаза и мишљења комисије судских вештака Института за судску медицину “Милован Миловановић” бр.561/17 од 24.12.2017. године утврђује се да су убодине могле настати као последица дејства шиљка замахнутог механичког оруђа и да је је према налазу и мишљењу Биолошког факултета у Београду оштећени СС2 оставилац или јасан већински доприносилац и на сечиву и врху сечива ручно прављеног ножа и на металном сегменту шпахтле.

Такође је неоснован жалбени навод браниоца да је изрека у супротности са разлозима пресуде и неразумљива, јер се у истој не наводи да је дошло до губитка свести оштећеног, док то стоји у образложењу. У изреку се уносе чињенице и околности које чине обележја кривичног дела и кривица, као и чињенице које су важне за правилну примену кривичног закона и друго, а не свака чињеница у вези са критичним догађајем којом се он до најситнијих детаља описује. С тим у вези се као неоснован показује и жалбени навод браниоца окривљеног да је изрека неразумљива јер се у њој наводи да је окривљени први пут отворио торбицу која припада оштећеном

након састанка са својом супругом и узео новац, те спојио 1800 евра са претходних 200 евра, у ситуацији када је несумњиво потврђено да је окривљени одузео новац који је био у својини и државини убијеног лица.

Стога је по оцени Апелационог суда изрека пресуде јасна и разумљива и садржи све што у смислу одредаба Законика о кривичном поступку треба да садржи, нарочито разлоге о чињеницама које су предмет доказивања. Дати разлози нису нејасни или у знатној мери противречни и о чињеницама које су предмет доказивања не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и са тим у вези примене кривичног закона, бранилац окривљеног у жалби посебно истиче да се критични догађај одиграо на начин описан у одбрани његовог браћеника, да је прво нападнут од стране оштећеног вербално па физички, о чему сведоче одбрамбене повреде које је задобио, да је услед тога код њега наступило сужење свести због афекта страха и неконтролисана реакција задавања удараца оштећеном у покушају да се одбрани од напада, односно да је његов браћеник поступао у нужној одбрани, као и под дејством алкохола. На постојање афекта страха, о коме је говорила вештак др Марија Панић, у својој жалби указује и окривљени АА, истичући да су повреде које је он задобио од длета које је пронађено у руци оштећеног, а не од стакла.

По оцени Апелационог суда, оваквим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда изнетог у побијаној пресуди да је окривљени АА извршио предметно кривично дело, у време, на месту и под околностима како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде. До оваквог закључка првостепени суд је дошао на основу правилне и свеобухватне оцене свих изведених доказа, како појединачно, тако и у међусобној вези, сходно обавези прописаној одредбом члана 419 став 2 ЗКП, па је чињенично стање у првостепеном поступку потпуно и правилно утврђено, због чега су жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца оцењени неоснованим.

Наиме, окривљени и његов бранилац током досадашњег поступка и у изјављеним жалбама не споре чињеницу да је окривљени лишио живота оштећеног СС2, међутим споре околности под којима је до тога дошло, указујући да је томе претходила туча у којој се свако борио за свој живот, да је најпре окривљени задобио ударце од оштећеног – шамар, а потом и ударац песницом, да је покушао да изађе из радње, али га је оштећени у томе спречио, да је ошт. СС2 у руци држао неки предмет, који окривљени није могао добро да види, а којим је замахнуо ка његовој глави, да се он бранио и тако задобио убоде по длановима тим непознатим предметом, да је покушао да му га отме, да су се рвали и пали на под, где су наставили да се песнице и то тако што је час оштећени био на њему, час он на оштећеном, да се јако уплашио, а потом и се јавио бес који није могао да контролише и да је песницење трајало све док СС2 није престао да се помера. Окривљени до краја главног претреса није могао да идентификује наведени предмет, а како су се налазили у његовој радионици, у којој окривљени добро познаје све предмете и сопствени алат, правилно је првостепени суд закључио да до овог напада није дошло.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује неоснованим, јер је насупрот жалбеним наводима окривљеног и његовог браниоца, првостепени суд правилно ценио одбрану окривљеног у делу у коме је описивао околности сукоба и јасно и врло аргументовано образложио због чега исту не прихвата, налазећи да је иста неуверљива и срачуната на умањење кривице, те о томе на странама 49 – 52 дао логичне, детаљне и за овај суд потпуно прихватљиве разлоге. У том смислу, правилно је првостепени суд оценио да велики број повреда које су констатоване на телу оштећеног, затим положај у коме се тело оштећеног налазило у тренутку повређивања – главом ниже у односу на окривљеног и околност да су оштећеном повреди нанете различитим механизмима и оруђима, а да је окривљени у тој наводној борби за свој живот задобио само крвне подливе, огуљотине коже и површинске ране настале дејством оштрице механичког оруђа, указују да се одбрана окривеног да је поступао у нужној одбрани не може прихватити као уверљива. Нужна одбрана представља ону одбрану која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад. Основни смисао одбране је неутралисање нападача, односно напада, а између напада и одбране мора постојати сразмерност, при чему се у зависности од конкретне ситуације одбрана може сматрати неопходно потребном и када је у одбијању напада повређено добро веће вредности, односно потребно је процењивати догађај у целини и све околности под којима се одиграо. У конкретном случају постоји очигледна несразмера у бројности и интензитету повреда које је задобио оштећени у односу на оне које је задобио окривљени, при чему је окривљени задобио више од 26 удараца чекићем и длетом у пределу главе, затим убодине у пределу врата и бројне повреде меког ткива које су настале као последица вишеструких удараца тупином замахнутог механичког оруђа (чекићем, песницом или шутирањем обувеним стопалом), које представљају јединствену тешку телесну повреду опасну по живот и која је у конкретном случају довела до смртног исхода, док је оштећени задобио поменуте подливе, огуљотине и површинске посекотине, које скупа представљају лаку телесну повреду.

Такође је вештак специјалиста судске медицине др Зоран Михајловић на главном претресу детаљно и аргументовано описао могуће механизме повређивања окривљеног, те навео да карактеристике повреда које је окривљени задобио у пределу главе, трупа и доњих удова и неке повреде у пределу руку, указују да су нанете тупином механичког оружја, а да је мала вероватноћа да су нанете длетом које је пронађено у руци оштећеног или дејством чекића, већ да карактеристике поменутих рана указују да су настале дејством оштрице, при чему је стакло подобно средство за наношење такве врсте повреда, а да су могле настати приликом одбране од нападача хватањем за оштро повредно оружје, али могуће и неким другим механизмом. У односу на длето је навео да у тренутку смрти долази до наступања примарне мртвачке млитавости, односно до опуштања свих мишића у телу и сходно томе оно што се држи у руци испада, због чега сматра да је много већа вероватноћа да је длето у руку оштећеног стављено након његове смрти, јер је сценарио да је било заживотно присутно у руци оштећеног врло мало вероватан, иако се не може искључити. Такође је вештак уверљиво објаснио да изразита диспропорција у броју и интензитету повреда код окривљеног и оштећеног указује да је највероватније дошло до брзог губитка свести оштећеног, након чега је задобио већи део повреда које су довеле до смртног исхода. Искази вештака др Зорана Михаиловића са главног претреса од 8.5.2019. године и 5.2.2020. године, насупрот

наводима жалбе браниоца окривљеног, нису у међусобној супротности, јер се исти дана 8.5.2019. године изјаснио да се не може прецизно одредити која од повреда је довела до губитка свести оштећеног, а дана 5.2.2020. године појаснио да је највероватније дошло до брзог губитка свести оштећеног. Притом из изведених доказа произилази да је оштећени повреде прелома костију главе задобио док се налазио у неком од положаја главом ниже од у односу на нападача – у седећем или лежећем положају. Из свих наведених разлога се не може прихватити жалбени навод окривљеног и његовог браниоца да је окривљени био нападнут, да је поступао у нужној одбрани, па самим тим ни да је дошло до прекорачења нужне одбране.

Такође се не може прихватити ни навод да је окривљени поступао у стању великог страха за свој живот, те да је поступао у афекту и у стању сужене свести. Вештак др Марија Панић, на чији се исказ окривљени позива у жалби, дала је мишљење да чак и уколико би се прихватио исказ окривљеног о предделиктном периоду, који је правилно првостепени суд оценио као неверодостојан, радило би се о афекту страха средњег интензитета, значи чак и тада не би био таквог типа да би довео до сужења свести, на чему инсистирају окривљени и његов бранилац. Да би евентуални афекат страха и јака раздраженост били кривичноправно релевантни, потребно је да буде великог интензитета, када су поступци под утицајем афекта неконтролисани, што у конкретној ситуацији није био случај.

И питање евентуалне алкохолне опијености окривљеног је по оцени Апелационог суда довољно расветљено, како на основу изјашњења окривљеног о количини и врсти алкохола коју је конзумирао, тако и на основу његовог целокупног понашања и током критичног догађаја и непосредно након истог, имајући у виду да је именовани управљао возилом, због чега је мишљење вештака др Марије Панић да се ради о једноставној алкохолној опијености у потпуности прихватљиво и за овај суд. Вештаци се нису могли прецизно изјаснити о алкохолемији окривљеног критичном приликом јер су им за то недостајали одређени параметри, али су узели у обзир исказ окривљеног који је навео шта је тог дана попио и саслушали га приликом психијатријског интервјуа, те посебно анализирали понашање окривљеног током и након критичног догађаја, пошто се не може само исказ особе која се вештачи узети као једини валидан параметар за оцењивање степена алкохолисаности, тако да се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног показују као неосновани.

У образложењу пресуде првостепени суд је навео довољне, ваљане и прихватљиве разлоге због чега је прихватио налазе и мишљења вештака медицинске струке, и то специјалиста судске медицине у погледу механизма наносења повреда како оштећеном, тако и окривљеном, а вештака психијатара у погледу стања свести окривљеног у време када су предузете радње извршења дела и исти жалбеним наводима окривљеног и његовог браниоца нису доведени у питање.

По налажењу овог суда, разлози које је првостепени суд на страни 46 и 47 побијане пресуде дао за закључак да је окривљени након смрти оштећеног из његове торбице одузео новац, логични су и прихватљиви. Ово због тога што је и по оцени овог суда неживотно и нелогично да би оштећени 2-3 дана пре заказане овере купопродајног уговора код нотара, при чему је дужи период прикупљао новац у износу од 100.000 евра за откуп локала (од уштеђевине, позајмице од своје раднице ССЗ и пријатеља,

текућих прихода и 50.000 евра кредита), нудио оштећеном да му позајми 2.000 евра без прецизирања тачног рока отплате, а осим тога, оваква одбрана окривљеног у директној је супротности са исказима сведока СС и СС1, а није потврђена ни исказима сведока СС4, СС3, СС5, СС6, СС7, СС8, СС9 и СС10. Бранилац окривљеног у жалби истиче да је према исказу сведока СС9 - продавца локала, за 6.11.2017. године било заказано потписивање заложне изјаве, а да би после требало да се реализује кредит, међутим сведок СС10 као стручно лице – адвокат, изјаснио се да је у питању била овера комплетне документације – купопродајног уговора и заложне изјаве која је била неопходна за даљи упис у катастар и која би се затим однела у банку ради преноса средстава, као и да је због прописа о спречавању прања новца, новац и од кредита и из личних средстава оштећеног требало да буде на рачуну приликом исплате купопродајне цене, јер је она требало у целости да се исплати. Поврх тога, из околности које се тичу тога да је тадашњој супрузи СС4 најпре дао 200 евра за које је прво рекао да су од муштерија, а затим да је позајмио од друга ..., а потом га је она сат и десет минута чекала у колима док је он наводно узимао остатак новца у износу од 1.800 евра из Масонске ложе, што такође потврђује закључак да му оштећени није дао 2.000 евра на зајам, са довољним степеном извесности произилази да је окривљени у два наврата узимао новац из торбице оштећеног, јер би у спротном одмах СС4 дао цео износ од 2.000 евра, који је требало вратити сведоку СС11. Притом је неспорно да су новчанице у наведеном износу, који је окривљени предао сведоку СС11, исте оне новчанице које је сведок СС3 дала оштећеном СС2 као позајмицу за куповину локала, што потврђују фотографије новца, јер је сведок СС12, њена ћерка, мобилним телефоном сликала новчанице пре давања на зајам.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног да не зна откуда новац у првој и другој фиоци његовог радног стола у радњи, где је пронађен, да су можда пале са стола или већ биле ту, односно да их је оштећени ту оставио, јер је неуверљиво да новац упадне у две фиоке, исто као што је неуверљиво и нелогично да би оштећени вадио новац из своје торбице и одлагао у фиоке стола у радњи окривљеног, те су неаргументованим оцењени наводи да новац није био мотив лишења живота покојног СС2.

Изјављеном жалбом како окривљеног тако и браниоца истиче се да користољубље ни у ком случају није било мотив за лишење живота оштећеног СС2 од стране окривљеног. Међутим изнети жалбени наводи су по налажењу Апелационог суда у Београду оцењени као неосновани, будући да је првостепени суд током поступка утврдио да је окривљени био у дуговима, да га је критичног дана тадашња супруга упорно опомињала и инсистирала да врати дуг сведоку СС11 и да то мора да учини тог дана, а да је према казивањима сведока СС – супруге оштећеног и СС1 – сестре оштећеног, оштећени престао да позајмљује новац окривљеном и изгубио поверење у њега по том питању јер је доста каснио у враћању дугова, а није целокупни дуг ни вратио, због чега се са основом може закључити да је оштећени лишен живота због новца који је имао код себе, а који је окривљеном био потребан у том тренутку. Околност да окривљени није одмах након критичног догађаја одузео сав новац који је оштећени имао код себе и вратио преостале дугове које је имао према трећим лицима, насупрот наводима браниоца окривљеног не доводи у сумњу закључак да је окривљени лишио живота оштећеног из користољубља, јер је логично да би се у супротном поставило питање на који начин је окривљени одједном дошао до велике количине

новца да исплати сва постојећа дуговања након нестанка оштећеног.

Имајући у виду све наведено, по оцени овог суда правилно је првостепени суд утврдио да се догађај одиграо на начин ближе описан у изреци пресуде, а не онако како то окривљени наводи у својој одбрани, а на чему он и његов бранилац инсистирају у жалбама, те је правилно поступио када у том делу није прихватио одбрану окривљеног, оценивши је као срачунату на умањење одговорности. При томе је првостепени суд у образложењу пресуде указао на нелогичности у његовој одбрани, затим у којим деловима је његова одбрана у супротности са доказима које је суд прихватио, давши врло свестрану и детаљну оцену свих изведених доказа, коју у свему прихвата и другостепени суд.

Бранилац у жалби, уз оспоравање интерпретације изведених доказа од стране првостепеног суда, даје њихову сопствену оцену, указује на одређене околности које су по његовом мишљењу кључне и доводе до другачијег виђења критичног догађаја, као што су место проналаска тела и трагова, да ли су патике пронађене поред, испред или испод стола, да ли је траг означен бројем анализиран, време потребно за пренос средстава на рачун, брзина губитка свести и друго, међутим, исте се по оцени овог суда не тичу одлучних чињеница или су таквог квалитета да посматрано у склопу свих осталих изведених доказа не би довеле до другачије одлуке.

Цењени су и остали жалбени наводи окривљеног, но другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно је и потпуно утврђено а кривични закон је правилно примењен тако што су противправне радње окривљеног АА квалификоване као радње извршења кривичног дела тешко убиство из користољубља, у смислу члана 114 став 1 тачка 5 КЗ, о чему је првостепени суд у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и овај суд у свему прихвата и на њих упућује.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина адекватно одмерена. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног, првостепени суд је правилно узео у обзир чињеницу да до сада није осуђиван, а од отежавајућих околности под којима је кривично дело извршено – да је лишио живота свог дугогодишњег пријатеља, да је притом исказао велику упорност о чему сведочи бројност повреда које су критичном приликом нанете оштећеном, затим његово понашање и држање након извршеног кривичног дела имајући у виду да је данима након критичног догађаја учествовао у потрази за оштећеним, да је сутрадан управо из пекаре оштећеног узео на послугу кофу с водом како би почистио неред настао у рањи претходне вечери и у којој се тело оштећеног налазило. Потом је овим околностима дао адекватан значај и окривљеног

осудио на казну затвора у трајању од 30 година.

Имајући у виду степен кривице окривљеног и околности под којима је кривично дело извршено, и по оцени овог суда, изреченом казном затвора у трајању од 30 година, у коју се окривљеном урачунава време проведено у притвору од 5.11.2017. године надаље, у потпуности ће се остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, због чега се супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се предлаже строже кажњавање окривљеног АА, али и жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца којима се предлаже изрицање блаже казне и истиче да се окривљени искрено каје, оцењују као неосновани. По оцени овог суда, изрицање казне затвора у краћем трајању довело би до несклада између тежине и друштвене опасности учињеног кривичног дела и потцењивања бројних отежавајућих околности на страни окривљеног, на које је напред указано.

Бранилац окривљеног је приликом означања основа побијања првостепене пресуде навео и одлуку о трошковима кривичног поступка, одузимању имовинске користи и о имовинскоправном захтеву, међутим жалба не садржи наводе у чему би се евентуална неправилност истих састојала, тако да је и у том делу жалба браниоца окривљеног оцењена као неоснована.

На основу свега напред наведеног, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар

Снежана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија

Зоран Савић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић